

beletrie
pro ženy s nadhledem

Láská NebesKÁ z NottinG HiEE

 doma•CZ
DOPORUČUJE

Ali McNamarová

JOTA®

Láskā
Nebeská
z Nottíng
Híllē

Ali McNamarová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršních systémech nebo jakkoliv elektronicky, fotograficky či jinak přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv a nakladatele knihy.

© Ali McNamarová, 2010

Translation © Sabina Čechová, 2010

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2010

ISBN 978-80-7217-789-9

Kapitola první

Když jsem se vynořila z dusného a přečpaného londýnského metra, ani jsem si moc nepřipadala jako Julia Robertsová. Poblíž nebyli žádní paparazzi dychtiví vyfotografovat každý můj pohyb — pokud nepočítáte ty dva japonské turisty, co si zuřivě fotili černý taxík, ze kterého právě vystupovali pasažéři. A nejspíš jsem se Julii ani nijak zvlášť nepodobala, jak jsem tak táhla po chodníku svůj starý modrý kufr na kolečkách a s posvátnou úctou si prohlížela londýnskou čtvrť Notting Hill, o které jsem si myslela, že ji tak dobře znám.

Rozhodně to tady skoro vůbec nevypadá jako v tom filmu, pomyslela jsem si cestou po Portobello Road, ulici lemované spoustou obchůdků se starožitnostmi a výrobky uměleckých řemesel. Kde je ten trh plný života, kterým ve filmu prochází Hugh Grant, kde jsou ti výstřední prodavači se svým neobvyklým a potrhkým zbožím? Pár stánkařů by se tady sice našlo, ale nemyslím si, že stánek s ovocem a zeleninou a chlápek, který prodává podezřele vypadající hodinky, by stačili na scénu z hollywoodského filmu.

Vždycky jsem milovala filmy, ve kterých hrál Hugh Grant. Ani nevím proč — nijak zvlášť se mi nelíbil, prostě jsem se na něho ráda dívala na plátně. Éra filmů *Čtyři svatby a jeden pohřeb*, *Notting Hill* a *Deník Bridget Jonesové* byla nepochybně nejšťastnější dobou mého života. Víte, na filmech s Hughem Grantem je něco hrozně uklidňujícího. Můžete si být jistí, že v prvních třech minutách nikdo nikomu neustřelí hlavu, nikoho nebudou mučit, a nejhorší věc, kterou tam uvidíte, je scéna, ve které nějaký vyčouhlý Velšan jí majonézu oblečený jen ve slipech.

Tak tady blízko nějakého bufetu bych podle těch instrukcí měla zabočit... Mrkla jsem se na papírek, co držím v ruce. Musím se soustředit na to, abych našla ten správný dům. Přemýšlení o filmech si nechám na později.

Znovu jsem se rozhlédla po tabulce s názvem ulice.

No ne, není tohle ten domek s modrými dveřmi, kde ve filmu bydlí Hugh Grant? Ne, Scarlett, soustřed' se už jednou v životě — přestaň snít. Jsi tady, abys něco dokázala. Ne proto, abys jen potvrdila, že to, co o tobě říkali, je pravda!

Našla jsem tu správnou odbočku z Portobello Road a znovu jsem vyrazila na cestu. Ale vzápětí zase něco odvedlo mou pozornost. Tentokrát oprávněně. Bylo by prostě neslušné jít dál a ani nenakouknout dovnitř. Protože jsem se právě ocitla před tím knihkupectvím.

Znáte ten obchůdek s názvem *The Travel bookshop*? Ten, ve kterém se ve filmu *Notting Hill* poprvé setkají Hugh a Julia? Pár vteřin jsem váhala ve dveřích... Opravdu bych měla jít hledat ten dům... ale tohle je to knihkupectví... pár minut mě nezabije, ne?

Spěšně jsem vtáhla kufr dovnitř a snažila jsem se nevypadat šíleně rozradostněná nad tím, jak moc se skutečný obchod podobá své filmové verzi.

Procházela jsem obchodem a koukala na poličky s knihami ve snaze působit dojmem, že si chci opravdu koupit nějakou knihu a že nejsem jen turistka, která tady číhá v naději, že se za pultem objeví Hugh Grant.

„Nepál je úžasné místo,“ řekl hlas vedle mě. Ani jsem si nevšimla, že tam někdo stojí, natolik jsem byla v duchu ponořená do jednoho ze svých oblíbených filmů. „Už jste tam byla?“

Podívala jsem se na knihu o Himálajích, kterou jsem svírala v ruce.

„Co... ehm, ne, nebyla. A vy?“ otočila jsem se k mladíkovi a vrátila jsem knihu zpátky do poličky.

„Ano, už je to pěkných pár let — můžu vám to vřele doporučit, pokud tam chcete cestovat.“

„Díky — zapamatuju si to. Ehm, vy tady pracujete?“ zeptala jsem se s nadějí, že se na mě hned napoprvé usmálo štěstí. Že mě někdo začne balit v knihkupectví, to bylo až moc krásné, než aby to byla pravda. Možná máme já a Julia přece jen něco společného.

„Ne, jak jste na to, prosím vás, přišla?“

Teprve teď jsem si uvědomila, že ten muž má na sobě dlouhý černý kabát, v jedné ruce drží aktovku a v druhé tašku s nákupem.

„Promiňte, samozřejmě že ne,“ omlouvám se a v duchu si spílám, že jsem se jako vždycky nechala unést filmovými představami. „Hloupě jsem se spletla.“

„To tedy ano,“ řekl a zamračeně si mě prohlédl od hlavy k patě.

Potom se beze slova otočil a rychle odešel.

Chvíli jsem se za ním dívala a v uších mi ještě dozníval cinkot zvonku nade dveřmi. „Milé!“ zabručela jsem si pro sebe a popadla kufr. „Doufám, že tady nejsou všichni takhle přátelsky naladěni. Teď se už opravdu *musím* zaměřit na to, abych našla ten dům. Kam jsem jen dala tu adresu?“

Stála jsem na chodníku a pár minut jsem hledala po kapsách, pak v tašce a pak znovu po kapsách v zoufalé snaze najít ten kousek papíru, kde jsem měla napsanou adresu. Začala se mě zmocňovat panika a rychle jsem se otočila, abych se vrátila do obchodu podívat se, jestli jsem ho tam náhodou nevytrousila.

Jak jsem byla zmatená, ani jsem si nevšimla muže, který spěchal po chodníku mým směrem. Měl baret a tmavé brýle, v jedné ruce několik igelitek s nápisem Harvey Nichols a v druhé malého psíka ši-tzu.

Když jsem udělala krok směrem k obchodu, psík v mužově náruči vyštěkl a já jsem poskočila leknutím. Přitom jsem se zarazila v chůzi a muž musel prudce zastavit, aby se se mnou nesrazil. Podařilo se mu neupadnout a nerozsypat obsah nákupních tašek. Ale ne nerozlít. Po bílé halence mi stékal obsah velkého kelímku čerstvě vytlačeného pomerančového džusu.

„Ach božíčku, je mi to hrozně líto,“ řekl muž a postavil psíka na zem.

„Ne, byla to moje chyba, neměla jsem vám vlézt do cesty. Nepřemýšlela jsem.“

Ale zdálo se, že mě ten muž neposlouchá; znepokojeně mi zíral na hrudník. „Rychle, musíte si sundat sako, než taky nasákne džusem.“

Chvíli jsem váhala a uvažovala, co je to asi za chlápka. Zdálo se, že je dost fixovaný na má prsa a na to, abych se co nejdřív svlékla. Ale měl pravdu, opravdu jsem nechtěla mít nový semišový kabátek nacucaný džusem, a tak jsem se zařídila podle jeho rady a opatrně jsem si ho svlékla. Tím jsem odhalila křiklavou oranžovou skvrnu.

„Tu skvrnu musíte okamžitě namočit,“ prohlásil naléhavě. „Pomerančový džus se děsně těžko čistí, když zaschne. Hned běžte domů, drahoušku, a drhněte, drhněte, drhněte. Teprve pak si oddechnu, že jsme vám s Delilou nezničili ten váš skvělý obleček.“

Usmála jsem se na něj a moje prvotní obavy trochu vyprchaly. „Nedělejte si starosti. Jsem si jistá, že to bude v pořádku.“

Chvíli se přehraboval v tašce a vytáhl vizitku. „Tady je moje číslo. Jestli ta skvrna nezmizí, určitě mi zavolejte a já vám proplatím novou košili.“

„Ale ne, to je dobré,“ namítala jsem a nechtěla si vizitku vzít.

„Drahoušku, tak to ne — vezměte si to, trvám na tom.“

Vzala jsem si od něj kartičku. Stálo na ní:

MARY MARY QUITE CONTRARY

Famózní móda v senzačním stylu

Oskar St James — majitel

„Mám obchod na Kings Road,“ vysvětlil Oskar. „Ale bydlíme s Delilou tady kousek za rohem na Elgin Crescent. Vy taky bydlíte poblíž?“

„No... myslím, že ano.“

„Co tím propána myslíte, drahoušku?“

„Právě jsem přijela a jsem zrovna na cestě tam, kde budu bydlet, ale vypadá to, že jsem ztratila adresu.“ V rozpacích jsem pokrčila rameny. „Budu asi muset zavolat kamarádce, aby mi to znovu nadiktovala. Budu tady jen měsíc, víte.“

„No ne, proč? Ne, té poslední otázky si nevšímejte,“ mávl rukou. „Jsem moc zvědavý. Někdy mluvím rychleji než myslím. Vlastně většinou, že, Delilo?“

Delila na něj přezíravě pohlédla a přitom občurovala nejbližší kandelábr.

„Podívejte, drahoušku, já vás prostě nemůžu nechat na ulici v tomto stavu. Co kdybyste zašla ke mně domů? Můžete zavolat kamarádce a zjistit, kam vlastně máte jít, a já zatím za vteřinku zbavím vaši košili toho džusu.“ Spiklenecky se ke mně naklonil. „Mám jeden úžasný prostředek, dal mi to bývalý stylistka skupiny Red Hot Chili Peppers. Okamžitě to zabírá na všechny druhy skvrn.“ Snížil hlas. „A jak si dokážete představit, u nich nebyla o skvrny nouze.“

Usmála jsem se. „Opravdu to nebude nutné, zvládnou to.“

„Ale já na tom trvám, drahoušku. Navíc nemám tak často příležitost zachránit dívku v nesnázích. Tak co vy na to?“

„No tak dobře,“ řekla jsem, vděčná, že mi někdo prokazuje laskavost.

Oskar mě vzal přátelsky pod paži a vedl mě směrem ke svému domu. „Tak už pojď, Delilo,“ řekl netrpělivě, a když se nepohnula, zatahal za bleděmodré vodítko. „Neuškodí ti, když se chvíli projdeš.“

Když jsme přišli k jeho domu, Oskar rychle odemkl a vypnul alarm.

„Nyní,“ obrátil se ke mně, zatímco Delila se cupitala napít do kuchyně, „začne bitva se skvrnou!“

Šli jsme za Delilou do kuchyně, která vypadala jako ze stránek o bydlení v časopisu *Elle*.

Můj nepokrytý úžas Oskara potěšil. „Vítejte. Toto je má pýcha a radost,“ oznámil okázale, „a nenavrhoval ji nikdo jiný než sám Iko Katwatchi!“

„Je prostě — *báječná*,“ vyslovila jsem uznání, které podle mě muselo Oskarovi polichotit.

„Vidíte? Katwatchi je teď v kuchyních *to nejdůležitější* jméno.“

„To ano,“ souhlasila jsem, i když mně jeho jméno spíš připomínalo jeden z těch módních orientálních cvičebních stylů.

„Takže zaprvé — sem s tou skvrnou, prosím,“ řekl Oskar a natáhl ruce jako chirurg, který žádá, aby mu podali skalpel.

Váhavě jsem pohlédla dolů na svou košili.

„Božíčku, jsem to ale nezdvořák. Hned vám dám něco na převlečení, než to vyčistím.“

Oskar prošel dalšími dveřmi do místnosti, ze které se vyklubala prádelna. „Tady máte,“ řekl, když se znovu objevil. „Dnes ráno čerstvě vyprané.“ Přivoněl k tričku, které držel. „Lilie, to se k vám skvěle hodí, s tou vaší liliově bledou pokožkou.“

S díky jsem si tričko vzala.

„Než Delila dvakrát zavrtí ocáskem, budu zpátky,“ řekl a nechal nás s Delilou v kuchyni samotné.

Delila se podívala na dveře, kterými odešel, a přísahala bych, že obrátila oči v sloup.

Rychle jsem si oblékla tričko, než se Oskar vrátí.

„Už můžu?“ zeptal se a vystrčil hlavu zpoza dveří.

„Ano, v pořádku.“

Mrkl na mě. „Ode mě se stejně nemáte čeho obávat, víte.“

Touhle dobou už mi to taky došlo.

„Chtěla byste teď zavolat své kamarádce?“ zeptal se. „Pak

se pustím do vaší košile.“

Oskar nám oběma udělal šálek bylinkového čaje a já jsem zatím zatelefonovala své nejlepší kamarádce Maddie. Po několika zbytečných otázkách, které vám lidé v podobných situacích vždycky položí, jako „jaks ten papírek mohla ztratit?“ a „copak sis to nenapsala ještě někam jinam?“, mi Maddie řekla, že teď tu adresu u sebe nemá, ale že se co nejrychleji se mnou spojí, aby mi ji předala.

Sledovala jsem Oskara, jak pracuje na mé košili. Zatímco ji namáčel, sprejoval a drhnul, dozvěděla jsem se, že tenhle dům zdědil po tetičce a za peníze, které mu odkázala, si otevřel svůj butik.

„Tak, drahoušku, svěříte mi teď to velké tajemství, které obklopuje vaše nastěhování do Notting Hill na jeden měsíc?“ zeptal se mě, když byl s prací u konce. „Nebo mám hádat?“

„Žádné velké tajemství. Budu někomu hlídat dům, to je všechno.“

„Ale, to je všechno? Myslel jsem, že to bude mnohem zajímavější příběh,“ Oskar byl očividně zklamaný.

„No, vlastně je v tom ještě něco víc,“ pokračovala jsem v touze udělat mu radost, ale trochu bezradná, jak mu vysvětlit, k čemu se chystám — tajemství nejsou moje silná stránka. „Ale varuju vás, je to dost dlouhý příběh.“

„Věděl jsem to!“ Oskar půvabně zatleskal rukama v gumových rukavicích. „Počkejte chvíli, už to skoro mám. Přejdeme do obývacího pokoje a tam mi to povykládáte.“

Pohodlně jsme se usadili na pohovku v Oskarově rovněž elegantním obývacím. Nebyla jsem si jistá, proč jsem nezůstala u vysvětlení s hlídáním domu. To bylo moje plánované vysvětlení pro všechny, než jsem přijela do Notting Hill. Ale Oskar měl v sobě něco, co vás nutilo se otevřít a povyprávět mu celý svůj život.

„Takže, drahoušku — všechno mi to povězte,“ nařídil mi Oskar.

A tak jsem to udělala.

Začala jsem mu vyprávět ten zvláštní řetěz událostí, který vedl k mému dnešnímu příjezdu do Notting Hill...

Kapitola druhá

„**A** Oskara dostává...“
Johnny se dramaticky odmlčel a čokoládovými očima s dlouhými řasami přelétl obecenstvo před sebou.

Ano, měl je v hrsti, a stejně tak pravděpodobně i miliony diváků na celém světě, ty všechny udržoval v napětí, než otevře osudnou zlatou obálku, která bude znamenat pro jednoho člověka velkou radost a spoustu jiných zarmoutí.

Zdálo se mi to, nebo na mě pohlédl těsně předtím, než obálku roztrhl? Ví něco? Má nějaké důvěrné informace o tom, kdo bude vítězem? Nebo má nějaký jiný důvod, proč se na mě tak dívá? Vždycky jsem si říkala, že Johnny Depp a já bychom byli pěkný pár; a dnes, v tento nezapomenutelný večer, se zdá, že by to mohlo být vzájemné.

„Scarlett O’Brienová!“

Ano, byla jsem to já! Johnny vyslovil *moje* jméno. Konečně dostanu *svého* Oskara od jednoho ze *svých* oblíbených herců, a jak jsem mu viděla na očích, když jsem elegantně plula směrem k němu ve večerních šatech od Stelly McCartney a cestou přijímala gratulace od ostatních nominovaných, dostanu možná ještě mnohem víc.

„Scarlett,“ opakoval, ale tentokrát to byl naléhavý šepot. „Scarlett, pohneš sebou, nebo máš zadek přilepený k sedadlu? Představení skončilo!“

Potřásla jsem hlavou.

Toto docela jistě nebyl sametový hlas Johnnyho Deppa, který mě něžně volal na jeviště. Znělo to spíš jako...

Ach bože. Přestala jsem zírat do prázdna a uvědomila jsem si, že nejsem v Hollywoodu. Ano, byla jsem v divadle,

ale nebylo to divadlo Kodak v Los Angeles, ale divadlo Royal Shakespeare Theatre ve Stratfordu nad Avonou. A člověk, který mě volal jménem, nebyl nádherný Johnny Depp, ale můj snoubenec David.

„Pro... promiň, Davide,“ omlouvala jsem se a spěšně sbírala svoje věci ze země. „Musela jsem se na chvílku zasnít.“

„Hmm,“ David se na mě podíval tím svým typickým pohledem. „Promluvíme si o tom později, Scarlett,“ ztišil hlas a naklonil se ke mně. „Ale teď máme jiné věci na práci. Tamhle je dvanáct japonských podnikatelů, kteří čekají, že je vezmeme na večeři. Takže jestli ses už vrátila z nějakého z těch svých vysněných světů, bylo by načase se jim věnovat, co myslíš?“

Váhavě jsem se otočila a uviděla jsem řadu dokonale oblečených orientálních gentlemanů, sledujících každý můj pohyb. Na chvíli jsem zavřela oči. Krucinál, a to jsem tolik chtěla, aby to Davidovi dneska všechno vyšlo. Proč jsem se prostě nemohla věnovat tomu, co se děje ve skutečném světě, tady a teď, místo abych se nechala unést svými filmovými představami?

Totíž, snažila jsem se, opravdu, ale něco podobného se mi stane vždycky, když se nudím — a dnešní večer byl skutečně *hodně* nudný.

Musela jsem strávit večer v první řadě divadla obklopená z obou stran tuctem japonských podnikatelů a někde mezi nimi seděl i David. Předě mnou na jevišti umírali lidé jeden přes druhého a já jsem po většinu představení přemáhala silné nutkání vylézt nahoru a připojit se k nim.

Jak jsem tam tak seděla a sledovala příběh krále Leara, hlavou se mi honily otázky, jako třeba „Jak dlouho to ještě může trvat?“ nebo „Opravdu tomu ti Japonci rozumí, nebo se usmívají a pokyvují čistě ze zdvořilosti?“ A hlavně, i když jsem se tomu snažila vyhnout, co mám dělat teď, když už

jsem vyčerpala všechny vyzkoušené možnosti, jak se zabavit ve chvílích, kdy se opravdu nudím.

Představovala jsem si totiž, že první skutečná hra od Shakespeara, kterou uvidím, bude něco jako film *Zamilovaný Shakespeare*. Kdyby byl na jevišti Joseph Fiennes nebo Ben Affleck, bylo by to pro mě o něco zajímavější. I když mi vždycky trochu vadilo, že Colin Firth v tom filmu hraje záporáka, protože pro mě bude Colin vždycky a v každém filmu Pan Příjemný...

Zkusila jsem si představit několik svých oblíbených hrdinů před sebou na jevišti v kamaších, ale moc to nepomohlo — takhle oblečení muži mi nikdy moc neříkali — dokonce ani superhrdinové. Když jsem se dostala k Johnnymu Deppovi v shakespearovském kostýmu, začal se v mých představách měnit v kapitána Jacka Sparrowa a tím jsem strávila příjemných pár minut.

Když jsme se po přestávce vrátili na svá místa, začala jsem si v duchu přehrávat scénu, ve které si jdu uličkou mezi sedadly pro Oskara. Tohle obvykle dělám v kině na konci filmu — víte, tehdy, když při odchodu sestupujete dolů směrem k plátnu, na kterém ještě jedou titulky. Ráda si představuju, že mě právě vyhlásili za novou držitelku Oskara. Nejčastěji jako nejlepší herečku, ale občas to obměním. Někdy je to i za nejlepší scénář nebo něco podobného. Tím, kdo vyhlašuje výsledky, je v mých představách většinou Will Smith, ale ve dnech, kdy se s Davidem obzvlášť nudím, je to buď Brad Pitt, nebo Johnny Depp, kteří se pak do mě bláznivě zamilují a řeknou mi, že už roky obdivují moji práci, a navíc jsou do mě celí pryč.

A zrovna uprostřed tohoto snění mě dnes večer David bohužel nachytl.

Dnešní snaha udělat dojem na japonské podnikatele byl Davidův nápad — nikdy předtím mě do obchodních jednání své firmy nezapojoval. Ale teď, když se máme brát, řekl

David, mělo by se to změnit a byl by rád, kdybych ho doprovázela na obchodní večere a později hostila klienty u nás doma, až bude dům hotový.

Mluvil o tom už od chvíle, kdy jsme si koupili náš první společný dům — starší nemovitost, která potřebovala opravit — a David se rozhodl pustit se do toho sám, abychom ušetřili.

To by bylo naprosto v pořádku, kdyby byl David typ „udělej si sám“, ale pokud jde o domovní renovace, je můj David spíš Pat a Mat než Bořek Stavitel. Takže teď už šestý měsíc žiju v domě, který, kdyby šlo o zvíře, by si zasloužil nejspíš ránu z milosti.

Takže na jedné straně jsem si nemusela dělat starosti s přijímáním hostů, protože soudě podle rychlosti, jakou postupovaly opravy domu, nebudeme schopni přijímat hosty ještě několik desetiletí, pokud by se David nerozhodl ohromit je tím, že je usadí na obrácených kbelících a jídlo se bude servírovat na pracovním stole Black and Decker.

„Taky jsem měl jednou takového přítele,“ zadumal se Oskar a natáhl se pro sušenku. „Kdykoli jsem se u něj stávil, jeho dům připomínal skládku. Nemohl jsem to vydržet. Když jsem tam přišel, vždycky jsem strávil všechnen čas uklízením.“

„No, možná jsem trochu přeháněla — není to *úplná* hrůza,“ usmála jsem se. „Ale jednou jsem napsala dopis do televize, jestli by neposlali záchrannou četku, která by nám s prací pomohla.“

„A poslali?“

„Ne, nejspíš už s tímhle typem pořadů skončili. Myslím, že stejně nedělali *kompletní* přestavby domů.“

Oskar se zasmál. „Vidíte, proto je výhodné najít si někoho, kdo to udělá za vás.“ Vrhł obdivný pohled na svůj dokonalý

domov. „I když by mi nevadilo, kdyby se tady objevil ten moderátor, co ten pořad uváděl, i s tou svou partou šikovných chlapců, kteří lidem pomáhají upravovat byty. Mám slabost pro drsné typy.“

„To vám věřím,“ usmála jsem se.

„Každý si ale nemůže dovolit profesionála, který by mu navrhl stavební úpravy, že ne, drahoušku. Jsem si jistý, že váš snoubenec dělá, co může.“

„Ale to je právě to, Oskare, peníze nejsou pro Davida problémem. Klidně bychom si mohli na tu práci někoho najmout. Ale to on ne, aby ušetřil pár šupů, rozhodl se udělat to sám, i když až sečteme všechno, co se pokazilo a muselo se předělat, ukáže se nakonec, že to vyšlo dráž, než kdybychom si zaplatili pár řemeslníků.“

„Je trochu opatrný na peníze, že?“ zeptal se Oskar zdvořile.

„Ne, není opatrný ani šetrný. Je to prostě škrt. Proto ta akce udělej si sám. Aby se ušetřilo. Ach jo, je to jako žít v očištění plném elektrického nářadí.“

Oskar se rozesmál. „Je mi líto, neměl bych se tomu smát, je to váš život. Ale to ten způsob, jakým o tom mluvíte.“

„To je v pořádku, alespoň vás nenudím.“

„To rozhodně ne, drahoušku. Ale zpátky k vašemu příběhu. Kde jsme to skončili? Aha, byla jste v divadle...“

I když moje první setkání s klienty nezačalo bůhvíjak dobře, byla jsem rozhodnutá to odčinit.

Nějak se nám s Davidem podařilo shromáždit všechny naše orientální hosty před divadlem a teď jsme se pokoušeli zastavit dost taxíků, abychom je všechny mohli odvézt do restaurace, kde jsme měli naplánovanou večeři. Najednou se z mé kabelky začala ozývat známá melodie „Let me entertain you...“.

David na mě zlostně pohlédl, jako by mi volal Robbie Williams osobně, aby si se mnou na příští týden domluvil rande.

„Pardon,“ zamumlala jsem a spěšně jsem se přehrabovala v tašce. „Hned to vypnu.“

„Á, Uobi Williams,“ poznamenal jeden z Japonců cestou k taxíku. „Výbouný zpěvák — líbí se mi. Vám taky?“ zeptal se Davida, který šel hned za ním.

„Ehm, ano, pane Jašimoto, taky,“ lhal David a nadšeně přikyvoval.

Konečně jsem telefon vytáhla a chystala jsem se ho hned vypnout, ale na displeji jsem zahlédla číslo volajícího — Grand Cinema.

Bože, musí to být důležité, když mi teď volají z kina.

„Minutku, Davide,“ křikla jsem a ustoupila od obrubníku. Ředitel byl můj dobrý známý a jednou u něj byla v kině i Kate Winsletová — zrovna tehdy hostovala jako Ofélie s Královskou shakespearovskou společností. Nikdy jsem mu neodpustila, že mi tehdy nezavolal. Možná k němu zase přišel někdo slavný...

Ale ne, takové štěstí v životě nemám, aby se mi podařilo natrefit na kolemjdoucí celebrity. V telefonickém rozhovoru s Georgem jsem si rychle uvědomila, že jde o pracovní záležitost.

„No tak, Scarlett,“ volal David a držel mi otevřené dveře taxíku. „Musíme jet, abychom dohonili ostatní.“

„Lituju, Davide, ale to byl George z kina Grand,“ řekla jsem omluvně. „Porouchal se jim přístroj na popcorn. Musím tam hned zajet.“

„Cože, teď? Děláš si legraci, že?“

Zavrtěla jsem hlavou.

David obrátil oči v sloup. „Kdybys byla lékařka a měla pohotovostní službu, pochopil bych to. Ale copak se bez tebe dnes večer neobejdou?“

„Ty to nechápeš. George dnes pořádá velkou schůzi svého filmového klubu a u toho prostě musí být popcorn. Jedno bez druhého není možné. Je to moje práce, Davide. Myslela jsem, že zrovna ty pro to budeš mít porozumění.“

„Ale toto taky, Scarlett,“ namítl David a gestem zahrnul zbývající japonské podnikatele, kteří čekali v taxíku. Upřeně se na nás dívali, ale přesto působili zdvořile jako vždycky. „Toto je moje práce.“

Ve vzduchu byla cítit nevyřčená slova „*A je důležitější než ta tvoje.*“

„Nenuť mě, abych si musela vybrat, Davide,“ ztišila jsem hlas.

David na mě zíral a v očích se mu vyzývavě zablesklo. Ale nakonec se zřejmě rozhodl, že tohle není nejlepší chvíle pro otevřené střetnutí. Zabouchl dveře taxíku a sroloval okénko.

„Jak dlouho ti potrvá, než tu mašinu spravíš?“ zeptal se s pohledem upřeným před sebe.

„Doufám, že ne moc dlouho.“

„Mám ti objednat jídlo?“ trochu natočil hlavu mým směrem.

„Ano, prosím.“

„Budu se snažit zdržet je na pár drinků u baru, ale zkus dorazit včas na první chod, Scarlett,“ pronesl rozhodným tónem a s neméně rozhodným výrazem.

„Budu se snažit, Davide,“ odpověděla jsem, vděčná, že se uklidnil a nevybuchl. Někdy se dokázal chovat tak dětinsky.

David se podíval na hodinky. „Máš na to hodinu, Scarlett, tak žádné snění, jasné? Vím, jak to s tebou dopadá, když se dostaneš do kina. Je to s tebou dost špatné, i když jsi venku.“

Usmála jsem se za odjíždějícím taxíkem. Opravdu, žádné snění?

„Takže vy si vyděláváte opravováním automatů na popcorn?“ vyptával se zdvořile Oskar, když jsem se na chvíli odmlčela, abych zjistila, jestli ho můj příběh pořád ještě zajímá.

„Můj otec a já máme malou firmu, která dodává tyhle automaty do kin, ale když se někde objeví nějaký problém, jedu tam já. I Davidova práce souvisí s filmem — jeho rodina vlastní velký řetězec kin.“

„Opravdu?“ Oskarův hlas zněl najednou znuděně. „Tak pokračujte, drahoušku, přece neskončíte tady? Co se stalo dál? Podařilo se vám opravit ten automat a vrátit se včas do restaurace? Nebo jste se zasnila, jakmile jste vešla do kina?“

Hmm... Oskar mě potkal teprve před hodinkou a už mě zná nějak moc dobře...

Když jsem před kinem vystoupila z taxíku, začala jsem hledat v tašce peněženku, abych mohla zaplatit.

„Někdy mám pocit, že tuhle tašku musela mít přede mnou Mary Poppinsová,“ žertovala jsem, zatímco jsem se v ní přehrabovala.

„Na kino jste trochu moc nastrojená, ne?“ komentoval taxikář moje oblečení do divadla a čekal na peníze.

„Nejdu se podívat na film, jdu sem opravit automat na popcorn.“ Konečně jsem našla peněženku, hodila jsem mu desetilibrovku a vběhla jsem do kina jako záchranář na cestě k nehodě.

„Scarlett, díky bohu, že jdeš,“ funěl George, když jsme spolu procházeli předsálím. „Zase se to zaseklo — vždycky to jen zasyčí a nic. Filmový klub má dnes výroční schůzi — popcorn u toho prostě *nesmí* chybět!“

„Nepanikař, Georgi,“ uklidňovala jsem ho. „Jsem si jistá, že to půjde opravit.“ Klekla jsem si před zadní stranu automatu a pomocí náradí, které už měl pro mě George na-

chystané, jsem začala zkoumat důvěrně známé vnitřnosti přístroje.

Měla jsem George, ředitele kina v naší čtvrti, ráda. Vypadal úplně jako ten známý hollywoodský herec Jack Black, jen trochu klidnější a mnohem rezervovanější. Vždycky mi dal vědět, jaké nové filmy se budou promítat, a vždycky přesně věděl, které se mi budou líbit. Brala jsem ho spíš jako kamaráda než jako zákazníka, takže mi nevadilo, že jsem sem dnes večer musela přispěchat, abych mu pomohla.

„Bude moje holčička v pořádku?“ zeptal se za pár minut a znepokojeně mi nahlédl přes rameno.

„Holčička, Georgi?“ zeptala jsem se, ale soustředila jsem se přitom na přístroj. *Když ještě utáhnu tenhle šroub, mělo by to zase fungovat...*

„No, ano. Už je se mnou docela dlouho, že, Poppy?“

Kousla jsem se do rtu. „Poppy? Ty jsi dal tomu stroji jméno?“

„Však víš, Scarlett, co pro mě tohle kino znamená. Jsme tady všichni jedna velká šťastná rodina, včetně mých přístrojů.“

„No jo, jedna velká šťastná rodina, to teda jsme!“

Vzhlédla jsem a spatřila Marcuse, jednoho z uvaděčů, který poblíž naléval Fantu do plastového kelímku. Mrkl na mě.

„Je to tak, že, Naomi?“

Naomi právě podávala nějakému zákazníkovi přes pult sáček čokoládových bonbonů. „Hmm?“ zeptala se roztržitě.

„Cos to říkal, Marcusi?“

„George má dojem, že jsme tady v kině všichni jedna velká šťastná rodinka.“

Naomi protočila panenky a dál obsluhovala zákazníky. Já jsem s Georgem hned pocítila soucit. Evidentně miloval svoje kino způsobem, kterému nikdo jiný nerozuměl. Nejspíš podobně, jako jsem já milovala filmy způsobem, jakému taky nikdo jiný nerozuměl.

„Tak už to je, Georgi. Hotovo,“ oznámila jsem a přiklopila zadní stěnu přístroje. Oprášila jsem si z večerních šatů pár kousků popcornu a postavila jsem se. „Radši na ten automat dohlédni, mohl by... chci říct, že Poppy by mohla být trochu náladová. A Georgi...“ ztišila jsem hlas, protože mi bylo jasné, že teď musím postupovat opatrně, „je možné, že brzy budeme muset Poppy vyměnit. Je už dost stará, však víš — a na skladě máme moc pěkné nové modely.“

George vypadal zděšeně. „Nové modely? Ale co je na Poppy špatného? Až doteď byla dobrá, proč bych ji měl chtít vyměnit za novější model?“

„No tak uvidíme, jak jí to půjde, Georgi,“ řekla jsem konejšivě. „Pro tentokrát jsem ji dala dohromady, ale jak dlouho to vydrží...“

„Ok, Scarlett,“ George láskyplně poplácal Poppy, zatímco v proskleném prostoru uvnitř začaly znovu poletovat bílé nadýchané popcornové vločky. „Rozumím.“ Znovu se ke mně obrátil. „Kdyby se u ní něco změnilo, zavolám ti. Stejně myslím, že se brzy uvidíme — příští týden začneme dávat nový film, ve kterém hraje Hugh Grant.“

Dychtivě jsem přikývla. „Znáš mě až moc dobře, Georgi. Určitě se na něj přijdu někdy večer podívat, nebo i někdy odpoledne, jestli se mi podaří utrhnout na pár hodin z práce.“

George na mě mrkl. Věděl, že „občas“ se vytratím z práce a přijdu se podívat na nějaký film. No, nějaké výhody z toho mít musím, když mám tohle zaměstnání, ne?

Zamávala jsem Georgeovi na rozloučenou a roztřásla jsem se zimou, když jsem zase vyšla ven do studené únorové noci. Teplo a pohodlí, které jsem vždycky cítila uvnitř kina, nahradila chladná životní realita.

Mrkla jsem na hodinky.

Když sebou hodím, stihnu to do restaurace právě včas na první chod. Právě jsem se chystala přivolat taxi, když můj

mobil znovu zazvonil. Vzala jsem to v domnění, že mě nahání David — ale byla to má nejlepší kamarádka Maddie.

„Ne, neberte ten telefon,“ vypískl Oskar. „Jinak přijdete pozdě!“

Rozesmála jsem se. „Mám pocit, že to začínáte docela prožívat, Oskare.“

„Vždyť ten váš příběh je úplná epizoda seriálu z rodinného života a ty já mám rád. Tak vzala jste ten telefon?“

„Ano, musela jsem. Byla to má nejlepší kamarádka a strašně dlouho jsem s ní nemluvila.“

„Proč? Jejda, pardon, zase začínám být moc zvědavý.“

„No, jelikož vám tady vykládám skoro všechno, co jsem prožila za poslední týden nebo tak nějak, myslím, že se nedá mluvit o zvědavosti. Maddie se bude vdávat, takže měla poslední dobou hodně zařizování...“

„Maddie, to už je doba, co ses neozvala.“

„Já vím, Scarlett — mrzí mě to. Ale svatba už se blíží a já pomalu propadám panice.“

„Jasně, to chápu.“

„Opravdu? Já jsem myslela, že když máte paní, která se vám postará o organizaci svatby, je to úplně bez stresu. Proto jste si ji najali, ne?“

Při pomyšlení na svatební organizátorku (neboli Cruellu, jak jsem si ji přejmenovala), kterou jsme si najali na nátlak Davidových rodičů, aby nám pomohla naplánovat náš velký den, jsem okamžitě pocítila nával stresu až do morku kostí.

„Takže,“ rychle jsem změnila téma, „kdy se konečně *uvidíme*? Kdy pro mě máš volné místo v tom svém nabitém programu?“

Maddie se zasmála. „Neblázni, Scarlett, však víš, že pro tebe mám čas vždycky. Co třeba tenhle víkend?“

„Zítřka by to šlo,“ uvažovala jsem nahlas, přitom jsem si pomyslela, že bych se tak vyvlékla z Davidova plánovaného výletu do obchodu pro kutily, který našel na internetu a kde mají slevy na kachličky. *Jaké kachličky teď vlastně sháníme? Podlahové do kuchyně, nebo nástěnné do koupelny? Už si ani nevzpomínám.*

„Co podnikneme, Maddie?“

„Nevím, Scarlett, něco naplánuj — jen ne kino, tam si nemůžeme popovídat.“

„No promiň!“ ohradila jsem se naoko dotčeně. „Mám i jiné zájmy, víš?“

Maddie se smíchem prohlásila: „Scarlett O’Brienová, na prstech jedné ruky bych mohla spočítat případy, kdy jsme spolu někam šly a *tys* vybrala něco, co *nesouvisí* s filmy. Jestli budu muset ještě jednou jít na film *Thelma a Louisa*, přísahám, že začnu křičet, nebo se mi dokonce přestane líbit Brad Pitt — a to by byla opravdová tragédie.“

Vyslechla jsem ji s úsměvem, ale musela jsem ty svoje holky bránit. „Copak ty bys někdy neodjela ráda pryč jako ony, Maddie? Nechtěla bys vypadnout z toho všeho a zažít dobrodružství, zjistit, co na tebe někde tam venku *opravdu* čeká?“

Maddie si povzdechla; podobné rozhovory jsme vedly už mockrát. „Ne, Scarlett, nechtěla. Přiznávám, že se toho bojím. Jsem teď se svým životem docela spokojená, však víš. A když už jsme u toho, můžu ti připomenout, jak ten film končí?“

Nemělo cenu o tom debatovat. Maddie byla supersystematická praktická bytost, která dosáhla v životě skoro všeho, co chtěla. Nevěřila v osud, předurčení ani nic z těch mých „ulítlých“ představ, jak jim říkala, i když se sama seznámila se svým snoubencem Felixem na opravdu velice neobvyklém místě.

„Ok, vyhrálas. Víím, že nemá smysl se s tebou hádat. Navíc,“ dodala jsem s pohledem na hodinky, „jestli se včas nedostanu do restaurace, možná ani žádnou svatbu mít nebudu...“ odmlčela jsem se a na okamžik mě napadlo, že by to možná nemuselo být tak špatné.

„Co tím chceš říct? Kde vlastně jsi?“ zeptala se Maddie. „Počkej, nech mě hádat, jsi pro změnu v kině, že?“

„No ano, stojím před kinem, ale jen proto, že jsem tady opravovala automat na popcorn — byl to naléhavý případ.“

Maddie posměšně odfrkla. „Scarlett O’Brienová, jediné ty můžeš opravu automatu na popcorn označit jako naléhavý případ!“

„No, pro ředitele kina to tak bylo — to kino pro něho hodně znamená.“ Cítila jsem, že mě začíná štvtát, jak někteří lidé neberou ohledy na to, co je pro mě, a jak se teď zdá, i pro George, v životě důležité. Ale v téhle chvíli jsem se nechtěla pouštět do debaty s Maddie — neměla jsem čas.

„Podívej, Maddie, musím jít. David na mě čeká v restauraci. Vyber nám nějaký program ty.“

Chvíli bylo ticho a já jsem s jistotou věděla, že Maddie přijde s nějakým pěkně potrhým nápadem. Alespoň mně to bude připadat potrhle a praštěné, pro Maddie to bude naprosto normální.

„Jak by se ti líbilo zajít do galerie?“ nadhodila.

„Do galerie?“ rozvažovala jsem. Naše městečko Stratford nad Avonou je vyhlášené z mnoha důvodů, ale rozhodně ne pro své umělecké galerie.

„Ano, je tady putovní výstava, na kterou bych ráda zašla. Bude tady jen týden.“

„Výstava čeho?“

„Ruských židovských malířů.“

A bylo to tady — to hořké sousto, které budu muset spolknout — Maddiina posedlost, jak jsem tomu říkala. Jsem si

jistá, že ruští i židovští malíři vytvořili spousty krásných děl, ale z hlavy mě teď žádné nenapadlo. Proč to nemohla být Monetova výstava, nebo alespoň toho chlapíka, co si uřízl ucho, od toho jsem už pár obrazů viděla. Ale musím přiznat, že jen díky jednomu starému filmu, kde toho malíře hrál Kirk Douglas.

Ale neviděly jsme se už tak dlouho, že i den strávený prohlídkou židovských obrazů bude stát za to.

„Dobře, máš to mít, jdeme do galerie. Měla jsem jít s Davidem do obchodu pro kutily, ale on to pochopí — hlavně když to nijak nesouvisí s filmem.“

Maddie se smíchem přisvědčila. „Ano, Scarlett. Ani ty nenajdeš na výstavě ruských židovských malířů nic, co by souviselo s filmem, že?“

„A našla jste tam něco?“ Oskarova otázka mě vrátila do skutečnosti. „A co to jídlo, Scarlett? Ještě pořád jsem se nedozvěděl, jestli jste to stihla.“

Nemohla jsem uvěřit, že můj život, který mi připadal tak všední, může někoho zajímat. „Všechno má svůj čas, Oskare,“ usmála jsem se. „Hned se k tomu dostanu.“

Kapitola třetí

Vrazila jsem do restaurace přesně v té chvíli, kdy servírovali hlavní chod.

Udýchaně jsem se omluvila našim japonským hostům a vklouzla jsem na svou židli, zatímco David mě z protější strany stolu propaloval pohledem. Když jsem si dala pořádný doušek vína, které mi číšník velice pohotově doléval od chvíle, kdy jsem se posadila, všimla jsem si, že David dělá velmi zvláštní pohyb rukou. Skoro to vypadalo, jako by měl nějaký nervový tik. Krátkými trhavými pohyby se škrábal z boku na hlavě — jako by nechtěl, aby si toho někdo všiml.

Udiveně jsem se na něj dívala — *co to ksakru dělá?* Bylo to velice zženštilé gesto, jako by si chtěl uhladit vlasy. Ale jeho vlastní kraťouchké vlasy byly jako vždycky bezchybně upravené, takže jsem nechápala, co to má znamenat.

Natočila jsem hlavu na stranu a snažila jsem se přijít na to, o co mu jde. David na mě přitom pořád zíral a v obličeji byl čím dál červenější. Teď už přímo pohazoval hlavou dozadu přes rameno.

Vypadal jako z nějaké reklamy na vlasový kondicionér.

„Paudon, slečno,“ řekl mi Japonec vedle mě, když jsem se k němu obrátila. „Myslím, že pan David se vám snaží povědět toto.“ Sáhl mi do vlasů a vytáhl z nich velký kus nadýchaného bílého popcornu.

„Aha... ano. Děkuji vám,“ uklonila jsem se směrem k němu.

„Potěšení na mé stuaně,“ vrátil mi malou úklonu.

Podívala jsem se zpátky na Davida, který přestal pohazovat hlavou jako Černý hřebec, ale pořád na mě zlostně zíral.

S povzdechem jsem si dala další pořádný doušek vína.

Možná je dnes prostě den, kdy nic nevychází tak, jak by mělo...

Po tom incidentu s popcornem v mých vlasech na mě byl ten japonský gentleman moc milý a zdvořilý, když se mnou mluvil, ale to byla jen chvilka a jinak se *celou dobu* řešily obchodní záležitosti.

Konverzace se kupodivu týkala mého oblíbeného tématu — kina, bohužel ne z té zábavné stránky, ale ze stránky obchodní, a neměli zájem o malou firmu, která dodává do místních kin automaty na popcorn.

Kvůli Davidovi jsem se snažila chovat jako vzorná hostitelka — vypadat pěkně a usmívat se ve správných chvílích — opravdu jsem se snažila. Ale jako vždycky mě to brzy znudilo a začala jsem se rozhlížet po něčem zábavném. Ovšem žádný z číšníků nepripomínal filmovou hvězdu, ani nikdo z ostatních hostů. Při divadelním představení jsem snila o tom, že dostávám Oskara, a dostala jsem se do problémů. Navíc jsem měla pocit, že Johnny Depp by měl počkat na nějaký jiný večer, kdy bude menší pravděpodobnost, že nás někdo vyruší...

A naneštěstí nebyli na jídelním lístku žádní šneci, takže jsem se nemohla bavit tím, že bych je vystřelovala přes celou místnost s výkřiky „Svině klouzavý“ jako Julia Robertsová ve filmu *Pretty Woman* a poblíž stojící číšník by je zkušeně chytil.

Nakonec večere skončila a my jsme se s našimi hosty rozloučili. Když jsme je s Davidem doprovázeli k taxíkům, které je měly zavézt do hotelu, poslední z Japonců, ten, který mi z vlasů vytáhl popcorn, se u mě zastavil.

„Děkuji vám, slečno Scarlett, za velice pěkný večer,“ řekl. „Ale řekl bych, že víc než Král Lear by se vám líbil příběh Romea a Julie — že?“

Usmála jsem se. „Ano, pane Jašimoto, myslím, že bych si ho vychutnala víc.“

Přikývl. „Myslel jsem si to. Pan David dobrý muž, slečno Scarlett, ale vy taky speciální žena. Myslím, že pan Shakespeare má pravdu, když říká, že ‚skutečná láska vždy se prodírala trnům‘. Hmm?“

Chvíli jsem na něho beze slova hleděla. „Ee, ano, asi máte pravdu — budu si to pamatovat, pane Jašimoto, díky.“

„Opravdu není zač, slečno Scarlett,“ uklonil se.

Jeho slova mi ještě pořád zněla v uších, když jsme s Davidem sledovali, jak taxíky odjíždějí. Co mi tím chtěl říct? Žádný jiný Shakespearův citát mi dnes večer neutkvěl v paměti, ale tento si budu určitě pamatovat.

„To vám ten japonský chlapík řekl? Velice zvláštní,“ žasl Oskar.

„Taky vám to tak připadá? Ještě vás to nenudí?“ zeptala jsem se omluvně. „Varovala jsem vás, že je to dlouhý příběh.“

„Chcete říct, že toho bude ještě víc?“ Oskarovi spadla čelist.

Přikývla jsem. „Ještě mnohem víc.“

Cestou domů jsme v taxíku mlčeli. Zdálo se, že David nemá chuť si povídat.

Ani po příjezdu domů se to moc nezlepšilo.

„Podívej, Davide, ten dnešní večer mě mrzí,“ řekla jsem a přitom jsem se snažila upevnit elektrickou zásuvku visící ze zdi jen na drátech, abych mohla zapnout elektrickou konvici. Říkala jsem si, že když Davidovi před spaním udělám jeho oblíbené pití — horkou čokoládu s gumovými bonbony, mohla bych mu trochu vynahradit svoje menší selhání dnešního večera. „Ale myslím, že nakonec dopadlo všechno dobře. Vypadalo to, že se ti Japonci dobře bavili.“

„Ne tvou zásluhou,“ zamumlal David zatímco si sundával kravatu a pak ji odhodil na pracovní stůl Black & Decker.

„Já jsem tě slyšela,“ otočila jsem se.

„To jsem taky chtěl.“

Rozhlédla jsem se po kuchyni — pokud se tomu dá říkat kuchyně. V této chvíli to tady spíš vypadalo jako epizoda z pořadu „Přestavujeme byt“. Opravdu se mi chce začít hádku s Davidem zrovna teď? Je pozdě a jsem unavená, ale přesto...

„Tak co jsem měla dělat? Nevšímat si toho, že mi George volá?“

David pokrčil rameny a šel do haly.

„Teď nechod pryč, Davide. Tys to začal.“

David se otočil. „Já že jsem to začal?“ V očích se mu nebezpečně blýskalo. „Já jsem to začal? Tu tvou posedlost kinem, která zasahuje do všeho, co děláme?“

Aha, tak dnes začneme hádku takhle? To je novinka.

„Nejsem posedlá kinem — dnes večer šlo o mou práci. Vlastně o mé podnikání,“ opravila jsem se.

„Nemluvím jen o dnešku — o tom, žes vzala Georgeův telefon. Mluvím o všem. Například o tom, jak jsi pořád zasněná — třeba dnes večer v divadle.“

Chystala jsem se protestovat.

„Neříkej mi, že nejsi, Scarlett, protože znám ten tvůj výraz. Bůh ví, že ho vídám dost často.“

Založila jsem si ruce. Ale jeho slova se nedala popřít. A možná jsem snílek — ale nejsem lhářka.

„Není to tak hrozné, když se jen trochu nudíš; všichni máme nějaký způsob, jak přežít chvíle, které nás moc nebaví, a žít svůj život jako film určitě přináší změnu. Ale když nám to začne zasahovat do života, tak už je to problém.“

„Vůbec netuším, co tím myslíš, Davide,“ řekla jsem odtažitě. Ale ve skutečnosti jsem měla pocit, že *přesně* vím, co má na mysli.

„No dobrá, tak třeba mockrát sedíme a díváme se na nějaký film, a ty mě přirovnáváš k hlavnímu hrdinovi, Scarlett — nebo ne? Nemůžu být Tom Cruise nebo Daniel Craig nebo kdokoli, kdo tam zrovna hraje. Já jsem já, David, a ne superman, co nosí elastáky.“

Při představě, že by měl David na sobě elastáky, jsem skoro vyprskla smíchy, ale naštěstí ne doopravdy, zrovna dnes večer by se to asi nesetkalo s pochopením. Navíc, kdyby mě znal trochu líp, věděl by, že ti dva hollywoodští herci, které jmenoval, jsou ti poslední, se kterými bych ho srovnávala — nepatří zrovna k mým oblíbencům.

„Davide, upřímně můžu říct, že jsem nikdy netoužila po tom, abys nosil elastáky,“ podařilo se mi říct s vážnou tváří. „Máš pravdu, možná jsem tě občas srovnávala s nějakým známým hercem, ale to snad není zločin? Vsadím se, že to dělá většina žen, když se dívají na nějaký film.“

„Ano, když se na něj dívají, ale ne po zbytek dne, když jejich partner myje nádobí nebo se holí... copak ti to musím vysvětlovat?“

Polkla jsem. Tak on o tom ví?

„No,“ zoufale jsem se snažila najít nějaké jiné téma, které bych mohla použít proti němu. Tato debata začínala být trochu jednostranná. Když voda v konvici začala vřít, nadskočila jsem a zároveň mi to poskytlo munici. „Co myslíš, jak se cítím já, když musím žít v téhle zřícenině?“

David na mě nechápavě pohlédl.

„No tak já ti to řeknu. Je to jako žít v tom televizním pořadu, kde lidé volají záchrannou četou, která by jim pomohla se stavebními úpravami, protože to sami nezvládají. Až na to, že k nám nepřijdou žádní odborníci, kteří by nás zachránili z tohoto pekla.“

Davida můj náhlý výbuch úplně šokoval.

„Já jsem si myslel, že se ti náš projekt líbí,“ namítl slabým hláskem, jako by mu někdo právě zbořil všechny hrady z písku. „Myslel jsem, že jsi *ráda*, že můžeme náš dům opravovat sami.“

„Ne, to ty jsi rád, Davide. To ty se vyžíváš v tom, že si věci děláš sám, já ne. Kdyby bylo na mně, prostě bych si na to objednala odborníky.“

„Ale to by nás stálo majlant. Víš, kolik ušetříme, když to dělám sám?“

„Opravdu?“ Rozhlédla jsem se kolem. „Co třeba tamhle ta zeď? Kolikrát jsi ji už překachličkoval, protože to pořád není dobré a kachličky jsou nakřivo? Co vím, už jsme museli koupit nejmíň troje nové kachličky. To jsme si zrovna mohli zaplatit někoho, kdo by to udělal dobře hned napoprvé.“

„Ale já jsem nikdy předtím nekachličkoval — napoprvé to není snadné.“

„Další důvod, proč si najmout odborníka.“

David si povzdechl. „Ale ti jsou tak drazí, Scarlett. Je to jen vyhazování peněz oknem.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Ach jo, Davide, na to, že máš peníze, jsi děsný škudlil.“

„Nejsem škudlil, jsem jen opatrný. To je jedno z prvních pravidel podnikání. Dávej si pozor na drobné a velké peníze se o sebe postarají samy. Zapamatuj si to a jednou bude možná tvoje firma stejně velká jako ta naše.“

No dobrá, ať už to tak myslel nebo ne, touhle poznámkou mě pěkně naštvál.

„Ne, Davide, ty nejsi jen *opatrný*. Ty jsi Strýček Skrblík filmového průmyslu. Co naše loňská dovolená?“

„A co s ní má být? Byli jsme na ní, ne? Poté cos mě přinutila, pokud si dobře vzpomínám, zhlédnout další z těch tvých holčičích filmů.“ David si založil ruce a významně se na mě podíval, jako by si připsal další bod.